

— Е, кой ви научи? — попита. — Учителъ ли, другъ ли?

Стоянъ мълчеше, — той винаги мълчи. Азъ пакъ си казахъ урока: само по книгитѣ ли да четемъ за България? Искаме да я видимъ съ очитѣ си.

Човѣкътъ кривна глава.

— Добре, момчета, — каза. — Това е добре.

И се ухили широко. После ни изведе на двора, — въ дюгена имало много мухи. И ни изтегли вода

Кжщата на Хаджи Димитъръ.

отъ кладенеца да се измиемъ. А не казваше, колко струватъ агнешкитѣ главички.

— Ами ти не каза колко струватъ агнешкитѣ главички? — попитахъ повторно.

— Главичкитѣ не чинятъ, — вчерашни сж дума. Ще се намѣри какво друго да ядете.

Ние се спогледахме съ Стояна: — не мисли ли тоя човѣкъ да ни изкара яденето изъ носа? Но той сѣкашъ се досѣти, та каза вече съвсемъ приятелски.